

**DE
BLOEDKREKEL**

ANNEKE APPEL

DE

BLOEDKREKEL

'Maarten', dank voor al je ontbijtjes, met en zonder eitjes.

Un grand merci, Michelle et bisous de ta p'tite voisine.

Paul, dank voor al jouw redactiewerk.

Schrijver: Anneke Appel
Coverontwerp: G.G. van Riessen-Cassée
Redactie: P.H. van Reine
ISBN: 9789465121826
© Anneke Appel

deel
I
HET PROJECT

Cornelis en Francine

Voor Cornelis en Francine begon Het Project met een vage uitnodiging voor een lunch. Tijd en plaats werden genoemd. Parkeren met of zonder elektrisch opladen kon probleemloos. Met het OV was de locatie goed bereikbaar. Cor en Sien hadden geen idee waarom ze gevraagd werden en ook niet wie er nog meer zouden komen. *Of* er nog anderen zouden komen. Ze bevestigden keurig dat ze graag van de partij wilden zijn en hun nieuwsgierigheid groeide naarmate de datum van de afspraak dichterbij kwam. Her en der hadden zij wat visjes uitgegooid. Ze dachten dat bekenden van een bepaalde vriendenclub dezelfde invitatie gekregen zouden kunnen hebben. Dat bleek het geval, maar niemand wist iets. Alle elf piekerden zij zich suf en vele scenario's passeerden de revue. Ze kwamen er niet uit en bleven gissen, want een kroonjaar van Maarten of Angèle viel af, evenals een zoveel jarig huwelijksfeest. Moesten ze voor een gezamenlijk cadeau gaan zorgen? Daarover was iedereen het snel eens: Cor zou voor een kistje wijn zorgen. Alle elf meldden zij zich op afgesproken dag en uur bij een slijk privéadres. Daar was gerekend op een man of dertig! Wie men ook groette, iedereen brandde dezelfde vraag op de lippen: waarom ben ik hier?

De ontvangst was vlekkeloos. Er stonden op een terras, onder gigantische parasols vijf tafels, elk gedekt voor zes personen. Naamkaartjes maakten duidelijk wie geacht werd waar te gaan zitten. Men kon bestellen wat men wilde: koffie, thee of 'limonade'. Angèle en Maarten arriveerden als laatsten en lieten hun gasten nog even in het ongewisse. Op alle tafels stonden flessen witte wijn in koelers, karaffen met kraanwater en er was ook ruim voorzien in 'bruis'. Het personeel vroeg of men een veganistisch hoofdgerecht wilde of iets met vis. Na een voorgerechtje van knapperige groenten nam Maarten het woord. Hij heette iedereen van harte welkom en hij zei dat hij blij was dat zovelen gehoor hadden gegeven aan deze uitnodiging van zijn vrouw Angèle. Bij het toetje, binnen, zou zij onthullen wat de ware reden was voor deze eenvoudige doch voedzame middagmaaltijd. Toen wist men nòg niets!

De zon scheen uitbundig op de parasols. Wind was er nauwelijks. De stemming was opperbest. Niet iedereen kende iedereen en wellicht was er daarom een tafelschikking gemaakt: zo werden ze uit elkaar geplukt en gemixt. Dat mixen bleek een succes! Cornelis, Francine en de anderen van hun club, konden goed met de hen onbekende genodigden overweg. Small wonder:

iedereen bleek een *vriend of vriendin* van de gastheer en -vrouw of familie; er waren geen vage *kennissen*. Het personeel vulde aan wat nodig was. Na het hoofdgerecht nodigde Angèle het gezelschap uit, om binnen koffie of thee te nemen en naar believen taart op te scheppen. Er waren ook chocolade truffels, een welbekende lokale specialiteit. Het was meteen duidelijk dat er een presentatie op stapel stond, want met het toetje kon men achter tafels gaan zitten. Daarop lagen papier en potloden klaar. Alle stoelen stonden richting scherm, waarop een afbeelding van een vervallen poortgebouw.

Angèle

Angèle heeft niets met golf. Vandaag rijdt zij puur voor de gezelligheid met Maarten mee naar zijn Franse baan. Het is een altijd mooie rit, door bossen van het Parc Nationale des Ardennens die overgaan in een heuvelachtig landbouwgebied. Terwijl hij de auto parkeert zegt Maarten:

‘Kijk, de brandweer is er ook. Er staat een geel met rode auto.’

‘Misschien komen ze de veiligheidsvoorzieningen en de alarminstallatie controleren.’ denkt Angèle hardop. Zij zal vast koffie bestellen, dan kan Maarten snel op pad en is hij ruim voor de lunch klaar. Hij heeft er zin in. De deur naar het restaurant zit op slot. Dat is vreemd. Angèle ziet een groep mannen, die lijken te vergaderen. Ze loopt om en op het terras aan de achterkant zijn twee groepen mannen in uniform. Angèle kijkt eens goed: pompiers! Die hebben kennelijk een away day, een dag op de hei. Bij deze ingang van het restaurant staat op een bord dat de toegang vandaag verhinderd is. Golfen kan wel. Angèle neemt genoeg met de ongezellige partytent die uitkijkt over het parkeerterrein.

Anna komt naar haar toe met twee espressootjes en vraagt of ze zich in een hoek zou willen installeren, want ze moet dekken voor de heren. Hoeveel zijn het er wel niet? Welgeteld 24. Anna laat merken dat ze het mooie mannen vindt: strak in het pak en in de spieren! Als schoolmeisjes giechelen ze, hoewel Anna degelijk getrouwd is en ergens tussen de dertig en veertig. Ze kunnen het goed samen vinden, Hollandse Angèle en Poolse Anna. Maarten drinkt zijn koffie staande.

‘Heb je hier wel internet?’ vraagt hij bezorgd. ‘Wat ongezellig dat je nu hier zit. Vind jij het heel erg?’

‘Welnee! Ga jij nou maar spelen! Wat doe je vandaag? 1 tot en met 9 of 10 tot en met 18?’

‘De eerste 9.’

‘Dan steek je daar straks over hè?’ Ze wijst voorbij het parkeerterrein naar de uiterst stille provinciale weg.

‘Ja, over ongeveer een half uur ben ik daar.’ Angèle is nog nooit aan de overkant van de doorgaande weg wezen kijken. Het lijkt haar wel leuk om een wandelingetje te maken. Ze zorgt dat haar spullen een beetje uit het zicht zijn. Die pompiers mogen mooie mannen zijn en veel van politieagenten weg hebben, het is altijd goed om je portemonnaie en je telefoon niet pontificaal ten toon te spreiden. De kat niet op het spek binden enzo. Angèle pakt haar zonnehoed en gaat op pad. Het parkeerterrein is zo goed als leeg. De zon schijnt. Het is heerlijk weer. Op een driehoekje van gras

staat een muurtje met een groot roestig schild vol Franse lelies. Protserige smeedijzeren letters daarnaast kondigen: "Le Domaine" aan. Hier begint een pad. Links weet Angèle hole 3, achter een hoge heg en rechts ziet ze bomen en struiken en allerlei bermbloemen. Het pad helt geleidelijk naar beneden, met een mooi uitzicht recht vooruit. Er volgt een bocht naar rechts en dan: een poortgebouw! Het oogt vervallen. Als Angèle dichterbij komt, ontdekt ze een grote hoeve. Een nieuw, blauwgeverfd smeedijzeren hek is helaas dicht. Bijgebouwen staan op instorten, maar het hoofdgebouw is heel bijzonder en lijkt in goede staat. Angèle volgt het pad dat verder afdaalt, een bocht naar links maakt bij een groep hoge bomen en zich daarna als het ware vouwt om het indrukwekkende boerencomplex. Er is een lage muur waaroverheen, vanuit de tuin, een gigantische treurwilg groeit. Nu pas is het landhuis goed te zien. Angèle constateert meteen dat het dak in zeer goede staat is en de kozijnen lijken nieuw. Maar verder is er heel veel naar de ratsmodee.

Maarten

‘Ze heeft weer wat!’ denkt Maarten. Hij weet nog niet wat hij daarbij voelt. Is hij geamuseerd door het enthousiasme van zijn vrouw? Vreest hij dat er weer eens veel van hem verwacht wordt? Te veel wellicht. Wat wil ze überhaupt? Ze zit vrolijk en vol enthousiasme te vertellen dat ze voor het eerst van haar leven een wandeling naar de overkant gemaakt heeft. Ze zitten als enigen op het grote terras en hebben zojuist eten besteld. Anna vroeg of ze bij hun salades gebakken aardappeltjes wilden. Anna weet dat ze die heel lekker vinden en toch bijna altijd weigeren. De pompiers zitten nu in de grote tent, de chapiteau, op het noorden. Er arriveren meer clubleden en vaste restaurantklanten. Die willen gewoonter gestrouw lunchen op het zuidelijke terras.

‘Maarten’ klinkt het nu dwingend. Maarten heeft meer belangstelling voor de gasten die hij vriendelijk groet.

‘Dit lijkt me echt heel geweldig!’

‘Hoe stel jij je dat dan voor, Angèle?’

‘Eerst maken we een lijstje van mogelijke kandidaten.’

‘Kandidaten waarvoor?’

‘Nou gewoon: wie kan wat? Wie wil wat? Wie zou wat kunnen bijdragen?’

‘Hohoho, wacht eens even! Wát wil jij? Waarom? Wil je dat spul opknappen? Met welk doel? Hoe denk je dat te financieren? Hoelang gaat dat duren? Wat gaat dat kosten?’

‘Precies: dat bedoel ik! Ik heb geen idee of je zo’n bouwvallig gedoe voor een symbolische euro kunt kopen, om eens wat te noemen. Ik weet niet eens wie de eigenaren zijn en of ze verkopen willen. En waarom ze de boel zo hebben laten verloederen. Zo zonde! Vorige week was er op MAX een mevrouw die een kasteeltje kocht om er een bed and breakfast in te beginnen. Dáár heb ik helemaal geen behoefte aan. Mij lijkt het leuk om met allerlei mensen zoveel mogelijk zelf te restaureren en dan ook gezamenlijk een vakantieadres te hebben. Niet dat iedereen tegelijk daar moet zitten. Maar als je de meesten kent, is er altijd wel iemand om gezellig een glas mee te drinken. Ha daar is Anna met onze wijn.’ Anna schenkt uit een kannetje twee glazen wijn in en zegt vriendelijk dat ze het eten snel komt brengen.

‘Even serieus, Maarten, ik denk dat er iets heel moois is te maken van die oude gebouwen! Er zal veel afgebroken moeten worden. Misschien dat er van de afbraak spullen bruikbaar zijn. Ik noem maar wat: dak leitjes. Jij wilt toch ooit nog eens een leiendak? Nou. Ik kan je melden dat het dak van het hoofdgebouw in perfecte

staat is. Ik heb ooit van oom Jan-de-aannemer geleerd dat je eerst naar een dak moet kijken. De helft van het dak op het poortgebouw is beyond good and bad, maar van de bijgebouwen lijkt alles langs één muur puik in orde. De rest is rijp voor een bulldozer. Kennen wij iemand die kan bulldozeren? Nee? Nou dan is dat een karwei om iemand voor in te huren. Lokalen genoeg hier, die verlegen zitten om een klus. Goed voor de economie en de commercie! Doen we ook eens wat voor de streek. Nee, serieus: we kennen heel veel mensen die wat kunnen. En die zo langzamerhand zich gaan vervelen. We lopen allemaal tegen de zeventig. We kunnen honderd worden. Dan hebben we toch ruim de tijd voor een uitdaging? Iets om onze tanden in te zetten? De één kan plannen maken, de ander kan uitvoeren, weer iemand anders wéét hoe het moet, maar kàn het niet. Die kan aanwijzingen geven. We hebben een paar investeerders nodig. Liefst mensen die ook zelf graag de handen uit de mouwen steken. En wie geen geld heeft, die kan, eh, laat me denken. Er kan een plan bedacht worden waarin X arbeid, in de meest uitgebreide zin, beloond gaat worden met Y tijd, die je met Z personen doorbrengt in het Domein als het klaar is. Zoiets.'

Angèle

Ze piekert zich suf. Het verzinnen van wie wat kan doen en wat ze kunnen laten doen is niet het struikelblok. Nee, hoe krijg je ooit een begroting rond! In de krant staat een verhaal van een rijke Arabier die tien jaar geleden een totaal vervallen kasteel kocht. Nu is dat helemaal opgeknapt in de oorspronkelijke stijl van Louis de dertiende. Maar "Le Domaine" is gewoon een oude boerderij en het aantal rijke Arabieren dan Angèle kent is precies nul. Hoe maak je geld over een vervallen versterkte hoeve? Feesten en partijen? Toeristen? Een goed doel? Nou dat laatste al helemaal niet! Je kunt pas aan goede doelen denken als er winst gemaakt IS! Ooit huurden ze een prachtige villa met zwembad in Zuid-Spanje. Dat huis was van een Noorse stichting die er een vakantieoord voor blinden had. Buiten het dure seizoen gingen de blinden er heen. Rijke lieden, vakantiegangers betaalden in wezen voor het onderhoud, de belastingen en de care taker. Het huis was van vele gemakken voorzien. Het zwembad werd keurig bijgehouden. Als er iets niet naar behoren werkte, zoals toen zij er waren de afwasmachine, dan stond er direct iemand klaar om malheur te verhelpen. Hoe die stichting aan het huis was gekomen, werd nergens vermeld. Misschien een erfenis van mensen die iets hadden met blinden en slechtzienden?

Angèle kent een sympathiek stel, dat langs de Maas een Heerenhuis met bijgebouwen totaal heeft opgeknapt. Zwemmen doe je in de Maas (die behoeft geen wekelijkse service beurt). De eigenaars wonen in één van de gerenoveerde huizen. Zij doen alles zelf: de administratie, de ontvangst van gasten, het terrein (grasmaaien, heel veel grasmaaien en hegetjes knippen en borders wieden en dooie bloemen verwijderen) en ze regelen op verzoek een cateraar. Sinds kort hebben ze een permanente ruimte voor feesten en partijen en Els, de uitbaatster doet zelfs wel eens het kapsel van een bruid. De accommodaties worden 'gekuist' en de bedden opgemaakt door personeel, een vaste ploeg dames uit de buurt. Alles kun je altijd aan iemand anders overlaten. Beter is het, wanneer er een vaste kracht is als rentmeester of gastvrouw. Of liever nog een echtpaar. Mensen met hart voor de zaak. Mensen die handig zijn en zich verantwoordelijk voelen. Het komt er dus op neer, dat je altijd zelf in de buurt moet zijn of een betrouwbare vervanger/ster moet vinden.

'Stel je lost het probleem van de 'Behörte' naar behoren op. Dan blijft: hoe krijg ik het financiële plaatje voor elkaar? Wie gaat betalen als het eenmaal klaar is? Want al die vrijwilligers, die nog niet weten

dat zij vrijwilliger gaan worden, Hm? Hoewel, er schijnt een site te zijn waar je mensen kunt vinden die, al werkende voor kost en inwoning, hand- en spandiensten willen verlenen. Maar goed: wie gaat betalen voor een mooie, verzorgde, authentieke plek in the middle of nowhere? Nou ja, een golf met prettig restaurant, op loopafstand. Een zwemmeer op ongeveer 10 kilometer en een grote stad 20 kilometer de andere kant uit. Dit alles te midden van een schitterend glooiend landschap. Historisch Reims, hart van de Champagne, op een uur. Wie wil dat niet?’ Dit alles en meer speelt door het hoofd van Angèle.

Dan komen artikelen uit de krant en een gesprek met haar pedicure te hulp: in Frankrijk moet je vooral niet terecht komen in een bejaardenhuis. Die hebben een slechte naam. Er wordt absoluut niets gedaan voor de bewoners. Meestal is er een kale en ongezellige eetzaal en verder zit iedereen op zijn of haar kamer. Tijdens de Covid bleek dat verreweg de meeste bewoners niet eens een radio of TV hadden en een mobiele telefoon had vaak geen bereik in de EHPAD die Angèle kent. Trouwens, welke gemiddelde Franse bejaarde heeft überhaupt een eigen telefoontje?

‘Wat nu als een deel van die domaine permanent verhuurd kan worden aan rijke senioren? Ha’, denkt Angèle, ‘ik zie helemaal voor me hoe het moet worden. Het grote bijgebouw ga ik indelen als appartementen met een tuintje. Om en om een bejaarde en ernaast wisselende gasten! Dat houdt de boel levendig. Van de benedenverdieping van het grote huis, maken we een gezamenlijk ruimte met een enorme open haard. Wie wil kan daar ontbijten, koffieleuten, theedrinken, een borreltje nuttigen of een feestje houden. Verder kunnen we misschien bruiloften en partijen ontvangen. Bruiloften zijn goede business en misschien ook wel aardig voor de ouden van dagen: een beetje reuring! Nou ja, als het te veel lawaai geeft, kunnen zij altijd hun hoorapparaten uitdoen.’

Rutger

Ruim voor borreltijd verschijnt Rutger ten tonele in zijn oude Saab. Handig manoeuvreert hij zijn auto in de schaduw van de bomen bij Angèle en Maarten. Hij is een oude vriend in twee betekenissen: hij is van dezelfde leeftijd, dus dus niet 'jong', en ze kennen elkaar al heel lang. Maarten studeerde geologie in Leiden en Rutger kwam een jaar na hem aan. Ze hebben allebei een tijdje voor dezelfde maatschappij gewerkt en ze hebben ook samen een bedrijf gehad. Rutger heeft met zijn vrouw al een jaar of twintig een aandeel in een kolossaal Frans huis, negen uur rijtijd van hun woonplaats Den Haag. Trots laat hij foto's zien van alle veranderingen en verbeteringen. Het is leuk om dingen over Franse toestanden uit te wisselen. Erfrecht komt ter sprake. Angèle vraagt hoe het zit met die 'aandelen'. Wat worden de rechten en plichten van de erfgenamen en hoe zit het met successie? Rutger vertelt dat men alle kosten deelt. Dat was onlangs best veel want er moest grondig gerenoveerd worden. Eén van de aandeelhouders is jurist. Hij heeft alle constructies bedacht en Rutger denkt dat de afspraken goed op papier staan.

Angèle is blij dat zij binnen drie uur in hun Ardense onderkomen kunnen zijn. Zij en haar Maarten wonen méli-mélo hier en daar. Voor slechts een weekend verkassen ze niet. Maar soms wel voor slechts een week. Eigenlijk vinden ze dat onverantwoord qua CO2-uitstoot. Ze rijden in een goed onderhouden Volvo en die rijdt poepie zuinig, zeker met Maarten achter het stuur, want hij komt zelden boven de 100 uit. Ze zitten al wel te denken over een elektrische auto. Maarten wil wachten tot er meer tweedehands voitures op de markt zijn. Angèle heeft hem pas nog gevraagd of hij een break-even moment kan plotten: wanneer voor hen het beste moment is om van benzine naar elektriek over te stappen. Rutger heeft daarover ongeveer gelijke ideeën. Bij alle berekeningen qua milieu enzo, vind je nooit hoeveel schade dat milieu lijdt aan het slópen van een auto. Mensen die er verstand van hebben, fluisteren dat het óprijden van je huidige vervoermiddel eigenlijk een heel goed idee is. Het is natuurlijk prachtig dat we windmolens hebben en zonnepanelen. Maar als die dingen aan vervanging toe zijn, wat gebeurt er dan met de oude? Veel is nog onduidelijk.

Rutger is zeer bevlogen en weet waarover hij het heeft. Hij en zijn vrouw wonen de helft van hun tijd in Egypte waar zij de aanjagers zijn van een fantastisch landbouwproject. Ze proberen boeren zover te krijgen om hun grond volgens nieuwe inzichten

duurzamer te bewerken. Het gebruik van kunstmest kan wellicht vervangen worden door een bepaald verwerend gesteente, dat fijngemalen opgebracht, ook nog eens CO2 bindt. Dit hele principe staat nog in de kinderschoenen. Het project loopt al een jaar of twee en de resultaten zijn zeer bemoedigend.

Angèle heeft allerlei lekker hapjes voorbereid. Haar man zorgt zoals gewoonlijk voor de drank en voor de barbecue. Rutgers vrouw eet nooit vlees. Wel af en toe vis. Maarten vindt dat Rutgers maar eens verwend moet worden met een goede biefstuk, nu hij alleen is gekomen. Angèle vraag zich hardop af hoe lang men nog zo makkelijk vlees zal eten. In Frankrijk kun je in een restaurant slechts met moeite een vegetarische maaltijd bestellen. Daarin loopt La Douce France behoorlijk achter op Nederland. Maar ja, er zijn wel meer gebieden te bedenken waarop Nederland vóórloopt: onze bevolking is veel digitaler dan de Franse en het gebruik van cheques is al 'eeuwen' geleden afgeschaft. Fransen betalen nog dagelijks met een cheque en soms rekenen ze bij de supermarkt af met restaurantbonnen. Het zit behoorlijk tegen als je achter zo iemand in de rij staat bij de kassa. Zelden tref je vóór je een vlotte vader die opschiet, geen praatje maakt en een betaalpas in de aanslag heeft.

Als Rutgers alles over *zijn* project in Egypte verteld heeft, begint Angèle over het hare: die oorspronkelijk fiere, doch nu zachtjes maar zeker tot een ruïne aan het vervallen, boerenhoeve. Ze snapt dat er een businessplan moet komen en ze weet dat Rutgers, net als haar eigen Maarten, daar ervaring mee heeft. Maarten denkt dat het een heilloze onderneming is. Rutgers drukt haar op het hart om vooral te beginnen met verkennen. Het verkennen van de domaine zelf. Kijken hoe de gebouwen erbij staan, ook van dichterbij gezien en daartoe een bezichtiging aan te vragen. Gewoon, waarom niet? Je komt wijzer van de markt dan dat je er naartoe gaat. Niet geschoten is altijd mis. Jij bent een potentiële klant, dus je hebt alle voordeel! Vragen staat vrij. Angèle sputtert een beetje tegen. Ze vindt het eng om zomaar ergens op af te stappen, terwijl je helemaal niet zeker weet of je aan verwachtingen zou kunnen voldoen. Rutgers beaamt dat het misschien geen haalbare kaart is. Maar toch moet je om te beginnen een keer het hele object bekeken hebben! Dan weet je meteen of je überhaupt hieraan energie gaat besteden. Hij heeft gelijk. Hij weet het en hij krijgt het.

Angèle gaat uitvinden van wie het domein is.

Angèle

Deze keer neemt zij haar telefoon mee en maakt ze uitgebreid foto's. Van het muurtje met de letters en het wapen. Van het pad dat naar de domaine loopt. Van het poortgebouw met daarachter het grote landhuis. Van de bijgebouwen; de ene vleugel behoorlijk vervallen, maar de andere op het eerste gezicht nog best in een redelijke staat. En, niet onbelangrijk: met een kaarsrechte dakvorst. Hoewel het gras hoog staat, trotseert Angèle een eventuele tekenaanval en loopt ze naar een kapot raam van het poortgebouw. Binnen is het niet helemaal donker. Restanten van een plafond hangen naar beneden. De deur van een elektriciteitskastje staat halfopen. Een laatste stukje bloemenbehang heeft treurig losgelaten van een strakke muur. Ooit was er een prachtige lambrisering.

'Die valt nooit te restaureren. Maar de tegelvloer ziet er opvallend goed uit! Als je alles af zou breken, blijft er in elk geval een aardig terras over. Met misschien een glaswand tegen wind. Of met een decoratief stuk oude muur voor de aardigheid. Een opgelapte muur tegen inbrekers en wilde zwijnen is ook een idee. Alles wat je afbreekt kan wellicht elders dienstdoen of verkocht worden. Hoewel? Verkopen is altijd gedoe. Puin gebruiken om een pad te verharden is misschien een beter idee. Ik weet niet of de leien op het dak gerecycled kunnen worden. Gebakken dakpannen worden op den duur poreus. Maar leesteen? Vast niet. Alleen is het de vraag in welke staat die steentjes van dat dak komen: in gruzelementen of keurig op maat? Voor dit soort van mogelijkheden en oplossingen heb ik iemand nodig die daarvan verstand heeft. Er is een architect in de familie. Zou Gerhard dit een leuk project vinden? Ik kan hem wellicht strikken om eens een blik te werpen. Hij heeft er vast geen bezwaar tegen om met zijn vrouw bij ons te komen logeren. Of zou het beter zijn een Fransman in de arm te nemen? Iemand die de lokale bouwstijl kent? Waarom niet alle twee! Nou ja, dan moet ik eerst wel een plaatselijke figuur zien te vinden. Dat is misschien so wie so een minimumeis: een man of vrouw die verstand heeft van zaken, erbij betrekken.'

Al denkend, loopt Angèle verder. Het uitzicht is zeer aantrekkelijk. Weer ziet ze de gigantische wilg op het terrein aan de binnenkant van de muur.

'Zo'n boom hè. Zou je die laten staan om koelte en schaduw te hebben of kan hij beter worden omgelegd. Ik weet nu al wat Maarten zou zeggen: 'Laat hem eerst maar eens een jaartje staan. Ervaar wat die boom doet. Omzagen kan altijd nog. Overigens is het verwijderen

van de wortels een ding apart, hoewel je daar tegenwoordig prima machines voor hebt.'

Angèle komt bij een elektriciteitsmast.

'Dat is mooi! Er is dus stroom. In elk geval de mogelijkheid van stroom! Water zal ook geen probleem zijn, want de domaine ligt lager dan het golfrestaurant. Daar is waterleiding. Dan zal extra pompen misschien niet nodig zijn. Toch voor de zekerheid vragen.'

Het liefste zou Angèle nu helemaal om het landgoed heen lopen, maar de boel is dermate verwilderd dat ze daartoe geen kans ziet. Er staan een paar naaldbomen die duidelijk het loodje gaan leggen tegen de letterzetter. Het pad slingert verder naar beneden. Een volgende keer zal Angèle graag de omgeving verder verkennen. Voor vandaag heeft ze genoeg gezien en gedaan. Haar fysieke perikelen fluiten haar fluks terug naar de bewoonde wereld.

Gerhard

'Ik heb Juanita kunnen overhalen om mee te gaan naar Maarten en Angèle. We vertrekken vrijdagmorgen na de files en onderweg bekijken we kasteel Freÿr langs de Maas. We slapen twee nachten bij onze neef in de Ardennen en zullen een bezoek brengen aan Het Domein waarvoor Angèle mijn 'blik' nodig heeft. Juanita had er niet echt zin in. Zij kent mijn familie nauwelijks en ze heeft weinig idee van hun huis daar. Ik ben er ook nog nooit geweest, maar van anderen heb ik begrepen dat het daar goed toeven is. De omgeving is bosrijk en Maarten zorgt altijd voor een gevuld glas. Men roemt Angèle als gastvrouw en we krijgen een logeerkamer met eigen sanitair. Kasteel Freÿr staat al lang op het verlanglijstje van mijn lieve gade en ik ben heel benieuwd naar het onlangs gerestaureerde centrale plein in Charleville. Daar gaan we koffiedrinken. Vervolgens naar de golf. Dan kan Juanita zich uitleven met Maarten en dan ga ik met Angèle naar die oude vervallen Grange. Ik ben heel benieuwd! Ik kan me goed voorstellen dat Angèle helemaal verliefd is op dat statige huis met dat aparte hoge dak. Ze heeft gelijk: op de foto's ziet dat dak er strak uit. Ik denk dat er een aantrekkelijk geheel te maken is met zoveel grond en stenen. Het doet me denken aan de vierkante versterkte hoeves zoals bij ons in Limburg. Eigenlijk heb ik wel weer zin in een project. Ik verveel me nog niet sinds ik mijn bedrijf verkocht. Het streelt me natuurlijk, dat ze aan mij denken en een beroep doen op mijn expertise. Juanita ziet de bui al hangen en denkt dat ze misbruik van mij willen maken. Daar ben ik dan altijd nog zelf bij! Zo ken ik hen niet en eerlijk gezegd: ik ben best benieuwd naar die gebouwen en de plannen die Angèle me wil ontvouwen.'

Juanita

Juanita heeft fijn gegolfd met Maarten. Ze heeft zich opgefrist en loopt tevreden het zonnige terras op. Tot zover valt het weekendje-weg reuze mee. Gisteren heeft ze genoten van de reis en het bezoek aan Freÿr onderweg. Ze hebben heerlijk buiten kunnen eten op de vlonder naast de rivier bij neef Maarten en de tocht vanochtend om bij de baan te komen was schitterend. Het weer zit mee. Juanita's stemming is opperbest. Anna komt aanzetten met een fles koele rosé en terwijl Maarten twee glazen inschenkt, steken Angèle en Gerhard hun neus om de hoek. Gerhard is helemaal in zijn element. Hij glundert en geeft zijn vrouw een kus.

'Hebben jullie goed gespeeld? Mooi is het hier hè? En wat treffen we het met het weer! Maarten, ik begrijp helemaal dat jullie verliefd zijn op deze streek. Het is ook zo lekker dichtbij! Hoe lang rijd jij erover van je Hollandse huis naar je Franse?' Gerhard gaat zitten en neemt een glas wijn aan van zijn neef.

'In wezen kunnen we het binnen drie uur rijden. We stoppen altijd onderweg, zo ongeveer halverwege, na Brussel, om koffie te drinken en even te relaxen. Soms is het verkeer vervelend en dan is het zeker goed om te pauzeren. Overwegend rijden wij buiten de spits hoor. Onderweg komen we langs een voordelige pomp en een prima supermarkt. Die doen we ook wel eens aan. Kijk eens alsjeblieft, hier is de menukaart. Wat gaan we bestellen?'

'Wat doen jullie gewoonlijk?' vraagt Juanita.

Gerhard

Gerhard is helemaal enthousiast over “le Domaine”. Na de lunch wil hij terug, samen met Juanita. Hij wil detailfoto’s nemen en zijn vrouw laten zien en ervaren, waarmee hij zich de komende tijd graag wil bezighouden.

‘Heb je al nagedacht over financiering?’ vraagt zij.

‘Ik wist dat jij daarover zou beginnen! Natuurlijk heb ik dat. Ik denk dat ik, of nog liever wij, veel plezier kunnen beleven aan dit project. Ik heb nog helemaal geen idee hoe Maarten en Angèle de uitvoering voor zich zien. Het is gewoon om je vingers bij af te likken, zo leuk. Ik zie allerlei mogelijkheden. Maar ja, eerst zal ik me moeten verdiepen in de Franse regelgeving. Ik vind dat ik in elk geval reis- en verblijfskosten, nou ja niet van dit weekend natuurlijk, ergens vergoed moet kunnen krijgen. Maar zelfs als het een liefdewerk-oud-papier-geval gaat worden, heb ik er reuze zin in. Laten we wèl wezen: nodig hebben we het niet en ik vind het een geweldige uitdaging! Hou es effe vast.’ Gerhard geeft zijn professionele fototoestel aan Juanita en haalt zijn notitieboekje tevoorschijn. Dat heeft hij altijd bij zich om snel een schets te kunnen maken. Ook nu vliegt zijn potlood over het papier. Hij kijkt geconcentreerd naar het grote huis. Het leien dak is duidelijk nog niet zo lang geleden vernieuwd. Het is uitzonderlijk hoog en heel elegant. Geen wonder dat Angèle brood ziet in renovatie.